

PIRATEN, KANNIBALEN OG DE ANDRE LANDEVEJSRØVERE

CYKELHISTORIER FOR BØRN

Af Jakob Staalby

Illustreret af Ole Rydal

**PIRATEN, KANNIBALEN
OG DE ANDRE LANDEVEJSRØVERE**

ISBN: 9788799810659

Copyright© Cornfield Press, København 2018

Forlagsredaktør: **Jacob Egevang**

Art Director: **Michael Kornmaaler**

Alle rettigheder forbeholdes. Mekanisk, digital og fotografisk gengivelse af denne bog eller dele heraf er uden forlagets skriftlige samtykke forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Trykt hos Livonia

www.cornfieldpress.com

www.cykelhistorier.dk

www.facebook.com/cykelhistorier

PIRATEN, KANNIBALEN OG DE ANDRE LANDEVEJSRØVERE

CYKELHISTORIER FOR BØRN

Af Jakob Staalby

Illustreret af Ole Rydal

CORNFIELD
PRESS

INDHOLD

- 1 PROLOG**
Af Matti Breschel

- 3 KONGENS SIDSTE SLAG**
Sean Kelly, Milano-Sanremo 1992

- 11 VILDSVINET VENDER TILBAGE**
Philippe Gilbert, Flandern Rundt 2017

- 21 OPRØRET PÅ BROSTENENE**
Fabian Cancellara, Paris-Roubaix 2006

- 31 KANNIBALEN I SNEEN**
Eddy Merckx, Tre Cime de Valredo, Giro d'Italia 1968

- 41 PIRATEN I REGNFRAKKEN**
Marco Pantani mod Jan Ullrich, Les Deux Alpes, Tour de France 1998

- 49 GIGANTEN PÅ DET SKALDEDE BJERG**
Eros Poli, Mont Ventoux, Tour de France 1994

- 57 FØDSELSDAGSFESTEN**
Bjarne Riis på Hautacam, Tour de France 1996

- 69 PISTOLMANDENS VILDE KUP**
Alberto Contador på Fuente Dé, Vuelta á España 2012

- 81 HÆVNEN I HIMLEN**
Fausti Coppi, VM i Valkenburg og Lombardiet Rundt 1948

- 93 ET LILLE LEKSIKON FOR NYE CYKELFANS**

- 103 KILDER OG INSPIRATION**

PROLOG

Forord af Matti Breschel, professionel cykelrytter

Denne bog er fuld af cykelhistorier. Af vanvittige fortællinger om drabelige dueller og vilde soloridt. Om folk, der ræser ned ad bjergsider og brager hen over brosten. Og det bedste af det hele er, at de alle bygger på virkelige begivenheder og handler om rigtige cykelrytter.

Jeg er selv vokset op med cykelhistorier, for både min far og min farfar var cykelrytter, da de var unge. Så det er nok ikke så underligt, at jeg selv endte med at blive professionel rytter, da jeg blev stor nok til det. Jeg syntes, at de var nogle hårde hunde og seje supermænd, der kunne køre racerløb i al slags vejr. Jeg elskede at høre alle deres røverhistorier fra landevejene.

I en af historierne fortalte min far om dengang, han kørte danmarksmesterskab for juniorer sammen med Brian Holm. Deres holdkammerat, Jack Arvid, var stukket af fra feltet og lå alene ude foran. Han havde et forspring på to minutter og så ud til at vinde løbet. Men de to Amager-drenge kunne ikke holde ud at skulle se Jack køre i Dannebrogstrøjen i et helt år, så de besluttede sig for at hente ham. Brian vandt, og min far blev nummer to. Men Jack var tosset, og efter løbet måtte Brian og min far gemme sig bag en bil for ikke at få bølgebank af deres holdkammerat.

Og så var der historien om dengang, min far prøvede at stå af under et cykelløb i Haderslev. De kørte i sne og slud, og min fars fingre var helt stivfrosne. Men min farfar Erik, som kørte efter feltet i sin bil, ville ikke samle ham op. ”Jeg kører dig kun hjem, hvis du gennemfører løbet”, sagde han til min far. Godt tosset og med kolde fingre kørte min far op til feltet, fortsatte uden om de andre ryttere, og endte med at vinde det hele. Der gik godt nok et stykke tid, før min far syntes, det var sjovt, men ham og farfar blev da gode venner igen.

Farfar Erik havde engang en træner, som boede på femte sal i København. Når han fik besøg af sin rytter, stod han altid ude på opgangen og lyttede til farfar

Eriks skridt. Gik han i rask tempo op ad trapperne, eller traskede han af sted? Hvis træneren ikke mente, at det gik stærkt nok, blev farfar Erik sendt ned igen, for derefter at løbe op ad alle trapperne. Ja, det var den gamle skole dengang.

Jeg elskede også at læse i min fars cykelblade. De var propfyldte med historier fra gamle dage, om alle de store slag i Tour de France og Paris-Roubaix. Røverhistorier fra seksdagesløbene og om unge danskere, der var taget til udlandet for at forfølge drømmen om en professionel karriere. Jeg åd dem råt.

Jeg var vild med de mange, udenlandske ryttere og deres mærkelige navne: Pulnikov, Berzin, Abdoujabarov, Planckaert, Claveyrolat og Mottet. Så kørte jeg selv ud på landevejene og forestillede mig, at jeg var dem. Jeg nød også fortællingerne om de store danskere som Hans Henrik Ørsted, Jørgen Marcussen og Ole Ritter.

De blev alle mine helte. Det var dem, som sammen med min fars og farfars historier og al deres viden om cykelsport fik mig op på cyklen og ud på landevejene.

I dag er jeg en voksen mand og professionel cykelrytter, men når jeg sidder på cyklen, forestiller jeg mig ofte, at jeg selv er med i de historier, som lige netop denne bog handler om. Både som barn og som voksen har jeg nemlig altid sat pris på en god historie. Så derfor er det skønt, at der nu er kommet en bog med cykelhistorier for børn. Jeg glæder mig til at læse højt af bogen for mine egne tre børn.

Matti Breschel

Matti Breschel (f. 1984) er dansk cykelrytter og kører for World Tour-holdet EF Education First-Drapak. Blandt hans største sejre er DM i landevejscykling (2009), Luxembourg Rundt, Dwaars door Vlaanderen, en etapesejr i Spanien Rundt, flere etaper i Post Danmark Rundt og ikke mindst både en sølv- og en bronzemedalje til VM i Cykelløb (2008 og 2010).

KONGENS SIDSTE SLAG

Sean Kelly, Milano-Sanremo 1992

Det er fredag aften, og Kongen sidder med sine mænd på en lille restaurant i Milano, den store millionby i Norditalien. Stemningen er spændt, og de er dybt koncentrerede. Alle taler om det store slag, der venter dem i morgen.

Slaget, de taler om, er et cykelløb. Ét af de helt store. Milano-Sanremo hedder det. Det er det længste endagsløb, der overhovedet findes. 298 kilometer langt er det.

”Der er mange, som gerne vil vinde i morgen”, siger Kongen til sine mænd, ”så I skal holde godt øje med de andre, når vi nærmer os Sanremo.”

Sanremo er en smuk badeby, der ligger ved Middelhavskysten. Før rytterne når dertil, skal de kæmpe sig hen over det store slettelandskab syd for Milano, og de skal bestige bjergene og bakkerne, der ligger som savtakker langs kysten.

Den sidste stigning er den værste. Il Poggio [Il Pådt-jo] hedder den. Den suger al saft og kraft ud af rytterne. Derfor er det kun de allersejeste, som har kræfterne til at kæmpe med om sejren på den berømte boulevard, Via Roma, midt i Sanremo.

”Hvem bliver den farligste i morgen?” spørger en mand i jakkesæt. Han er forretningsmand og sælger fine ure fra et firma, der hedder Festina. Han giver mange penge til Kongens cykelhold, fordi han godt kan lide, at der står ’Festina’ på cykelrytternes tøj. Han er sponsor.

”Argentin!” svarer en af de unge ryttere begejstret. ”Ingen tvivl om det. Har I set,

hvor stærk han er? I sidste uge vandt han tre etaper i træk i Tirreno-Adriatico. Han har ikke vundet Milano-Sanremo endnu. Men alle siger, at han vinder i morgen.”

”Argentin? Er det ikke ham, de kalder *Il Capo?*” spørger ur-manden. ”Det betyder jo *chefen* på italiensk. Ham får du vist svært ved at slå”, siger han og ser med alvorlige og lidt bekymrede øjne på Kongen.

”Ja-ja, Argentin er god, men han skal ikke tro, at han er mere chef end mig. Jeg er jo Kongen!” siger han med et smil på læberne.

En bondesøn fra Irland

Kongen er i virkeligheden slet ikke en konge. Han er bare en bondesøn fra Irland, der altid har været god til at køre hurtigt på cykel. Kelly hedder han. Sean Kelly [Sjårn Kæh-li].

Han har cyklet, siden han var en lille dreng. Han gik ud af skolen, da han var bare 13 år gammel. Hans far var syg og kunne ikke længere passe gården. Sean og hans storebror, Joe, blev nødt til at tage over for at familien kunne overleve.

Når drengene ikke knoklede på gården, var det bedste, de vidste, at stikke af på deres cykler. De fløj af sted over ud over bakkerne og markerne i det grønne, irske landskab. Væk fra det hårde arbejde og de mange bekymringer, og – for Seans vedkommende – på vej mod de allerstørste stjerner.

I dag, mange år efter han cyklede rundt med sin bror, er Sean blevet kendt som Kong Kelly. Han har fået det navn, fordi han er Kongen af Klassikerne, de berømte endagsløb, der bliver kørt hvert år i Italien, Frankrig og Belgien. Her har Kong Kelly hersket i mange år.

Kongen ved godt, hvordan man vinder Milano-Sanremo. Det har han nemlig allerede prøvet en gang før. Men det er snart mange år siden. Spørgsmålet er, om han kan gøre det igen, for han er ved at være gammel. Med sine 35 år er han faktisk den ældste rytter i hele feltet. Når Kongen ikke lige er i nærheden, taler de andre ryttere om, at hans tid er ved at være forbi.

Vi skriver marts 1992, og Kongen bliver snart 36 år. Det er en høj alder for en

cykelrytter, og derfor kommer sejrene ikke så let som i de unge år.

En godnathistorie

Kongen er godt klar over, at italieneren Argentin er klar til at snuppe sejren fra ham i morgen. Han er fire år yngre og bestemt en farlig fyr, der har vundet flere af de store løb. Men Argentin har som nævnt aldrig vundet Milano-Sanremo.

En af Kongens unge mænd siger: "Måske skal der lidt ekstra til for at vinde i morgen. I ved, noget helt særligt."

"Hvad mener du?" spørger de andre ham.

Han kigger over på urmanden og siger så til ham: "Nu skal du få en lille godnathistorie, min ven. Den handler om den store belgiske rytter, Roger de Vlaeminck [Råsjær dø Flæmink]."

"For mange år siden skulle de Vlaeminck køre Milano-Sanremo. Direktøren for det firma, der støttede hans hold, var kommet for at se løbet. Han ville meget gerne have, at holdet skulle vinde, men han var nervøs for, at de Vlaemincks form ikke var god nok."

"Direktøren spurgte ham: 'Er du sikker på, at du er klar til at vinde i morgen?' Den store belgiske rytter svarede ham: 'Selvfølgelig er jeg det!' Men han kunne godt se, at direktøren ikke rigtig troede på ham, og så spurgte han: 'Hvad får jeg, hvis jeg vinder for dig i morgen?' Direktøren tænkte sig lidt om og svarede så med et stort smil: 'Hvis du vinder i morgen, så får du min røde Ferrari'."

Den unge mand holder en pause i sin fortælling og tager en tår vin, mens de andre venter spændt på fortsættelsen.

"Dagen efter smilede direktøren ikke så meget. For de Vlaeminck vandt selvfølgelig løbet. Så direktøren var nødt til at give slip på sine bilnøgler. Og den store cykelrytter kunne tage sin nye Ferrari og køre hjem til Belgien i den."

De griner alle sammen ad historien og kigger så over på urmanden. "Hvad får vi, hvis vi vinder i morgen?" spørger de nærmest i kor.

Urmanden tænker sig lidt om og siger: ”Så får I hver især et af vores dyreste Festina-ure. Godnat og sov godt.”

Om natten ligger Kongen og tænker over morgendagens cykelløb. Han er ligeglad med fine ure, men han er ikke ligeglad med, om han kommer først over målstregen i Sanremo. Han vil gerne vise, at han stadig kan vinde et af de helt store løb – at han stadig er kongen.

”Det kan godt være, at alle taler om, hvor stærk den unge Argentin er. At de kalder ham Chefen og alt muligt. Men han er ikke lige så snedig som jeg, og man skal være snu for at vinde sådan et stort løb”, siger Kongen til sig selv, lige før han falder i søvn.

Slaget på Il Poggio

Næste morgen mødes alle rytterne på den store plads foran domkirken i Milano. Himlen over dem er grå, luften er kold og deres ånde danner hundredvis af små skyer i kulden.

Løbet går i gang, og de knap 200 mænd triller tavse ud af den store by. De sætter kurs sydpå, for de skal hen over den store, forblæste Po-slette og ud langs det azurblå Middelhav. Op ad de små bjerge og ned ad de lange bakker. Op og ned går det i mange timer. Det tærer på kræfterne, og rytterne bliver trætte.

Det er ikke alle, der kan følge med de forreste i det høje tempo. Da de endelig nærmer sig Sanremo hen på eftermiddagen, er der ikke mange tilbage i feltet. Men både Argentin, Kongen og de andre store ryttere er der stadig, da de træder ind på den sidste, store bakke, Il Poggio.

Det er en lang bakke, næsten et lille bjerg. Der er tre kilometer fra bunden til toppen, og den snoede vej stiger i gennemsnit fem procent. Det er ikke voldsomt, men nok til at blive ubehageligt, når tempoet er højt.

Rytterne er nervøse. De angriber på skift og forsøger at køre fra hinanden, men hver gang bliver udbryderne indhentet. Kort før Il Poggio stikker franskmænden Éric Boyer [Eriik Bøjær] af. Han rejser sig op i pedalerne og brager af sted som skudt ud af en kanon. Boyers udbrud sprænger feltet i stumper og stykker. En efter en forsøger de andre at køre op til ham. ”Af sted, af sted!” bliver der råbt,

men Kongen vil ikke køre endnu. Han venter og lader de andre om at indhente Boyer.

Straks efter, at Boyer er indhentet, sætter Bossen Argentin sit første angreb ind, men det lykkes ham ikke at stikke af sted. Han angriber hurtigt igen. I et skarpt sving hugger han til og skaber et lille hul. Men igen er det ikke nok til at slippe væk fra de andre ryttere.

Argentin er stærk og giver ikke op. Tredje gang lykkes det. Han ryger af sted som en raket, og kun en enkelt rytter kan lige akkurat følge med, men snart må også han give slip på Argentin.

”Argentin kører! Han stikker af”, råber de andre, ”kom så, Kong Kelly. Tag ham!”

Kongen kører ikke efter ham. Han trækker vejret stille og roligt og holder sit eget tempo op ad Il Poggio. De andre tænker, at han ikke har lige så mange kræfter, som den yngre, italienske Argentin, der nu er alene på vej mod toppen. Italienerens fans er nemme at få øje på langs ruten. De er vilde af begejstring over deres stærke landsmands angreb.

Nede bagved bevarer Kongen roen og venter med at gå efter Argentin. Han vil spare kræfterne lidt endnu. Argentins forspring bliver større og større. 15 sekunder har han. Hans unge, danske hjælperytter, Rolf Sørensen, sørger for at spærre vejen for de andre, så de ikke kan komme efter hans italienske kaptajn.

Argentin kommer først over toppen af Il Poggio. Nu er der ikke langt til målet nede i Sanremo.

Styrtløb mod målstregen

Oppe på toppen rykker Kong Kelly endelig. Det lykkes for ham at slippe forbi den danske hjælperytter. Nu sætter den erfarne irer jagten ind på Argentin.

Kongen øger farten og sprinter som en gal ned ad bjerget. Han tæsker løs i pedalerne og kaster sig frygtløst ind i de skarpe hårnålesving. Det ene efter det andet. Det ser dødsensfarligt ud. Aldrig har man set en rytter køre så vildt og voldsomt ned ad det berømte, lille bjerg. Men Kongen har styr på sin cykel og ved præcis, hvad han gør.

Hver gang han drøner ud af et nyt sving, rejser han sig i pedalerne og spurter videre ned ad Il Poggio. Han kører sig tættere og tættere ind på Bossen, der ikke er klar over, at den aldrende Konge er lige i hælene på ham.

Den dramatiske nedkørsel er ved at være forbi. Bossen er først nede, og han ved stadig intet om, hvad der venter ham. Han kører selvsikkert ind på den brede boulevard, der fører op til målstregen. Men en kilometer fra mål får Kongen kontakt med Bossen.

Argentin har ikke set ham komme og vender sig forbløffet om. Han troede, han var alene i front; at han havde knust dem alle og sat alle sine konkurrenter. Men man narrer ikke en gammel Konge.

Bag Kongen sker der også noget. Argentin får øje på de andre ryttere, der i et hæsblæsende tempo forsøger at indhente Kongen. Argentin indser, at han er nødt til at samarbejde med Kongen, hvis de skal holde de andre bag sig. ”Kom op foran og kø!” råber Argentin til Kongen. Han vil have ham op forrest, så han kan hjælpe med at holde tempoet oppe. Men Kongen ryster på hovedet og siger: ”Nej, jeg kan ikke mere. Jeg har brugt alle mine kræfter på at hente dig.”

Kongen lægger sig i stedet på hjul bag Argentin for at trække vejret et kort øjeblik. Argentin bliver frustreret og råber igen: ”For pokker, kom op og kø!” Kongen ryster bare på hovedet og lader sin yngre modstander trække sig op ad Via Roma.

Det ser ud som om, Kongen er helt færdig. De italienske fans er vilde af begejstring. De er overbeviste om, at deres helt vil vinde det legendariske cykelløb. Men Argentin er nervøs. Han ved, at Kongen er dygtig i en spurt, så han sætter farten ned for at spare sine kræfter lidt. Et øjeblik ligger de og ser hinanden an. Hvem åbner spurten? Hvem er stærkest hér efter næsten 300 kilometer?

Både Argentin og Kongen ved, at de bliver åndet i nakken af rytterne bag dem. Der er slet ikke tid til at lege katten efter musen nu. For de andre kommer halsende efter dem som sultne hunde. Bjæffende og gøende.

Kongen kan mærke, at Argentin ikke rigtig ved, hvad han skal gøre. Han trækker lidt ud til siden, så italieneren kan se, hvor tæt på de andre ryttere er. Det gør Argentin bange. Han tør ikke vente længere, så han åbner spurten. Det er lige

præcis dét, som Kong Kelly vil have ham til. Kongen lader sig trække med af Argentin, og sammen kører de væk fra forfølgerne.

Og så sker det! 100 meter før mål svinger Kongen endelig sværdet og sætter sit angreb ind. Argentin har brugt alle sine kræfter og har ikke en chance, da den gamle Konge eksploderer bag ham. Han flyver forbi italieneren og farer over målstregen lige foran snuden på Argentin.

Publikum er målløse. Det er som om, at nogen har skruet ned for lyden i hele Italien. Deres helt klarede den alligevel ikke. Han tabte til Kongen. Han blev slået lige før målstregen, netop da det virkelig gjaldt.

Tavsheden på den store boulevard er total. Alle italienerne troede jo, at deres stjerne havde sejren i sin hule hånd; at han ville vinde deres store løb. Men de måtte se ham slået af en halvgammel bondesøn fra Irland.

Efter sit nederlag siger Argentin til journalisterne: "Det kan godt være, at Kongen var den ældste rytter i dag. Men han var også den klogeste."

Og ham den rige urmand fra Festina slipper naturligvis ikke for at finde de allerdyreste og fineste ure frem til hver af rytterne på holdet. Kelly selv er ligeglad med sit nye ur. Han ville bare vise verden, for allersidste gang, hvorfor netop han blev kaldt Kongen af Klassikerne.

Sejren på Via Roma i Sanremo bliver Kong Kellys sidste store triumf. Men det blev også en sejr, der sent vil blive glemt. Måske aldrig.

Sean Kellys resultatliste er imponerende. I løbet af sin 15 år lange karriere nåede han, ud over at vinde Milano-Sanremo to gange, blandt andet at vinde både Paris-Roubaix og Liege-Bastogne-Liege to gange, mens han vandt Lombardiet Rundt tre gange. Derudover vandt han Vuelta a España (Spanien Rundt) en enkelt gang (1988) og det store franske etapeløb Paris-Nice syv gange i træk. Han arbejder i dag som cykelkommentator for Eurosport.

VILDSVINET VENDER TILBAGE

Philippe Gilbert, Flandern Rundt 2017

Gule flag med sorte løver blaffer mod en blå himmel. Det er tidlig søndag morgen, og luften er kold i Antwerpen. Forårssolens første stråler forærer kun en smule varme til de mange mennesker, der er samlet på torvet i den gamle, belgiske havneby. De spiser vafler og drikker varm chokolade. Og så snakker de om cykelløb. Det er nemlig noget, belgierne er vilde med: vafler, chokolade og cykelløb.

”Hvem, tror du, vinder i dag?” spørger de alle sammen hinanden. I dag bliver der nemlig kørt et ganske særligt cykelløb. Det største i hele landet. Flandern Rundt hedder det, og det starter her midt i Antwerpen.

Det er et løb for de hårde hunde. Dem, der kan lide regn og vind, mudder og møg. Dem, der kan tordne hen over knoldede og våde brosten i timevis. Dem, der ikke er bange for at styrte på de stejle stigninger, der tårner sig op overalt.

”Jeg tror, at Peter Sagan vinder igen i år”, siger én. ”Han vandt sidste år og ser mindst lige så stærk ud i år. Hold øje med ham. Han kører i verdensmestertrøjen.”

”Jeg håber, at Tom Boonen [Bo-nen] vinder. Det er sidste gang, han kører løbet”, siger en anden. ”Ham kan de godt lide på torvet.” ”Han er måske ikke så stærk som før i tiden, men den gamle mester har stadig en tornado i sine ben.”

De fleste regner dog med, at det er den store, stærke Greg van Avermaet [Grægh Varn Avermaht], der løber med sejren. Gyldne Greg kalder de ham, fordi han har vundet guld til De Olympiske Lege. ”Han er en rigtig flamlænder”, er de

CYKELHISTORIER FOR BØRN

“Kannibalen pløjer sig op gennem regnen og snedriverne. En for en indhenter han sine forfrosne konkurrenter. Han æder dem råt, den ene efter den anden. Tager et minut, to minutter, tre minutter og fortsætter sin vilde menneskejagt gennem snestormen.”

’Piraten, Kannibalen og de andre landevejsrøvere’ er en bog fuld af historier om nogle af cykelsportens største navne: Pantani, Merckx, Contador, Cancellara og mange flere. Den er skrevet til drenge og piger i skolealderen, men alle pedalglade sjæle vil nyde fortællingerne om en af de mest vanvittige og medrivende sportsgrene, der findes.

Med
forord af
Matti
Breschel

CORNFIELD
PRESS